

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔῳ ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ ΑΡ. 27

ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς Ἰαννουαρίου ἕως τοῦ Ιουλίου
Ἐν τῷ ἐσωτ. δρ. θ. ἔν τῷ ἔξωτ. φρ. γρ δ.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη· δημῳδὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπολογητικὴ, ὑπὸ Ἰω. Σκαλτσούνη. — Ἡ Κυριακὴ προσευχή, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Φροντίς ὑπὲρ τῆς Ἑκκλησίας, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Προσεύχονται πανταχοῦ, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ ἀνάγκη τῆς παντοτεινῆς χάριτος, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Πίστει καὶ ἀγωνίᾳ, ὑπὸ Πατελλῆ Γερογιάννη. — Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐπιμιμα Β', ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Σκιαθίου τοῦ Παπαδιαμάντη. — Ἔμψυμα «Ἀναπλάσεως» ἐν Αἰγίῳ. — Ποικίλα. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς Λαϊκὰς Σχολὰς «Ἀναπλάσεως». — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν ὁμῶνισμα, ὑπὸ Κ. Διαληγοῦ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

Ὑπὸ τὸν τίτλον. «**Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη**» ἐδημοσίευσεν ἡμεῖς κατὰ τὸ ἔτος 1884 δοκίμιόν τινα πρὸς συναρμολόγησιν τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῶν θρησκευτικῶν τῆς ἀνθρωπότητος πεποιθήσεων μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας. Τὸ ἔργον, καθαρῶς πολεμικόν, ἦτο ἀντικεινὴ τῶν τερατωδῶν θεωρημάτων περὶ γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου διδασκομένων ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης καὶ ἀντιστρατευομένων εἰς τὸ δόγμα τῆς υπερφυσοῦς δημιουργίας.

Τὸ ἥδη ἐκτυπούμενον σύγγραμμα ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον, πλὴν τῶν δημωσιευθέντων σπουδασμάτων περιέχει σειρὰν μελετῶν δημῳδους ἀπολογητικῆς τῆς **Χριστιανικῆς πίστεως** καὶ τὸ ἐξαγόμενον τῶν γενομένων ἐρευνῶν καὶ ἐκζητήσεων, κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν, ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ζητημάτων τῶν συνεχομένων μετὰ τῶν θεμελιωδῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ δογμάτων καὶ ἀρχῶν.

Ἡ πρώτη τῶν παίδων διαμόρφωσις δεόν νὰ γίνεται ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῷ σχολείῳ διὰ τῆς προσευχῆς, διὰ τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας καὶ διὰ κατη-

χητικῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ προχωροῦσης τῆς ηλικίας, τῆς δὲ διανοίας ἀναπτυσσομένης, ἐγείρονται ἀναγκαίως τὰ ἐρωτήματα περὶ τῆς ὑποστάσεως καὶ ἀληθείας τῶν τῆς πίστεως ἐπαγγελιῶν. Καὶ μέχρι μὲν νυν οἱ πιστοὶ ἐπανεπαύοντο εἰς τὸ παράγγελμα τῶν κληρικῶν «πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα», ἀλλὰ σήμερον, ὅτε καὶ ὁ Κλήρος, μὴ συμπεροδεύων μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου, ἀπώλεσε πᾶσαν ἐπίδρασιν αὐθεντίας ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ, κυρία δὲ καὶ τερατώδη διδάσκονται θεωρήματα καὶ κυβερνώντες καὶ λόγιοι καὶ πνευματικοὶ ποιμένες, πλὴν σπανίας ἐξαιρέσεως, ἀμεριμνῶσι περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ βίου, μόνον ἡ λογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀνάλησις τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὴν πίστιν εἰς τὸ θεῖον, εἰς τὸ ἱερόν, εἰς τὴν πεποίθησιν μελλούσης ζωῆς καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἐκτροχιασθέντα Ἑλληνισμόν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ σωφρονισμοῦ, τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου.

Τὰ καθαρῶς θεολογικὰ ἔργα οὔτε ἀναγινώσκονται ὑπὸ τῶν μὴ θεολογούντων, οὔτε ικανοποιοῦσι τὰς σιμερινὰς ἀνάγκας ἀπέναντι τῶν διαδιδομένων ἐσώων καὶ ἀσεβῶν διδαγμάτων. Τοῦτου δ' ἐνεκεν ἐν τῷ ἀγγελλομένῳ συγγράμματι, συνταχθέντι πρὸ πάντων διὰ τὴν σπουδάζουσαν νεότητα καὶ διὰ τοὺς συναισθανομένους τὴν ἀνάγκην νὰ γνωρίσωσι τὰ ἐρείσματα τῆς χριστιανικῆς αὐτῶν πίστεως ἢ νὰ διασκεδάσωσι τὰς ἐγειρομένας ἐν αὐτοῖς ἀμφιβολίας, πᾶσα κατεβλήθη προσπάθεια ὅπως ἀπλοποιηθῇ ἡ συζήτησις τῶν ζητημάτων καὶ καταστῇ εἰς πάντας εὐληπτός καὶ προσιτή.

Ἡ προσδοκωμένη ἐκ τῆς συγγραφῆς ὠφέλεια ἥρτηται ἐν πολλοῖς ἐκ τῆς δωρεᾶν διανομῆς μεγάλου ἀριθμοῦ ἀντιτύπων. Πρὸς τοῦτο οἱ ἐγγραφεῖς ἀντιτύποι διὰ πλείονα ἀντίτυπα λαμβάνουσιν ἐν, ἐὰν

ἄλλως δὲν διατάξωσιν, τὰ δὲ λοιπὰ παραδίδονται εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Συνόδους, ὅπως διανεμηθῶσι δωρεάν.

II. Σκαλισσοῦνης

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐφιλοτέχνησαν ἐξαιρετικούς προσευχάς. Ἀλλ' ἡ μεγάλη καὶ ἀκείνως πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ᾔντησαν, εἶνε ἡ **Κυριακὴ προσευχή**.

Ἐπρεπε νὰ αἰσθινθῶν ὅλην τὴν ζωὴν καὶ ὅλην τὴν χάριν καὶ ὅλην τὴν λάμψιν, ἥτις ἐξ αὐτῆς διαχέεται, διὰ νὰ ἡμπούρουν νὰ συντάξουν προσευχὰς ἀξίας νὰ υἱοθετηθῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ ἀρμύζει εἰς ὅλα τὰ στόματα, εἰς ὅλα τὰ πνεύματα, εἰς ὅλας τὰς καρδίας, καὶ ἐμπεριέχει πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τὸν Θεὸν πρέπει εἶναι νὰ ζητηθῇ· πάντοτε δὲ νὰ καὶ πάντοτε ζῶσα, τρυφερά, μεγαλοπρεπῆς, ἀπλή, ὑψηλὴ, σύντομος, ὥστε ὅλοι νὰ τὴν μανθάνουν, τελεία, ὥστε ὅλους νὰ ἱκανοποιῇ, εἶνε καὶ θὰ εἶνε μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ἡ προεξάρχουσα, ἡ μοναδική, ἡ κυρία τῶν ψυχῶν προσευχὴ.

Εἶνε ἡ προσευχὴ τοῦ νέου καὶ ἡ προσευχὴ τῆς κόρης.

Ἡ προσευχὴ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ προσευχὴ τῆς γυναίκος.

Ἡ προσευχὴ τοῦ παιδὸς καὶ τοῦ γέροντος ἡ προσευχὴ.

Ἀρχίζει σχεδὸν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς καὶ ἡ ἀρμονία τῆς ἀγιάζει τὰ χεῖλη μας μέχρι τῆς τελευταίας προίας, κατὰ τὴν ὁποῖαν μᾶς φωτίζει ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου τὸ ἔσχατον ὁ ἥλιος, ὥστε λαμπρὴν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς βρεφικῆς μας κοιτίδος.

Καὶ ἡ προσευχὴ αὐτὴ ἀρμύζει ἀκόμη τόσον εἰς τὸν ἀγράμματον ὅσον καὶ εἰς τὸν σοφόν.

Εἰς τὸν βασιλεῖα ὅσον καὶ εἰς τὸν χωρικόν.

Εἰς τὸν ἐν χαρᾷ ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐν θλίψει.

Εἰς τὴν μονάκριβον πριγκιποπούλαν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐγκαταλειμμένην ὁρφανήν.

Εἰς τοῦ ναύτου τὰ χεῖλη ὅσον καὶ εἰς τὸ στόμα τοῦ βοσκού.

Εἰς τὸν ἐν τῇ φυλακῇ στεναζόντα ὅσον καὶ εἰς τὸν ἀνυψοῦντα εὐγνώμονας καὶ ἰκέτιδας πρὸς τὸν Θεὸν τὰς χεῖρας εἰς τὸ οἰκογενειακὸν προσευχητᾶριόν του μετὰ τὴν ἁγίαν ἐκείνην ἀγαλλίασιν καὶ συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν ἐπαυξάνει ἡ παρουσία γυναικὸς ἡγαπημένης καὶ τέκνων προσφιλοῦν.

Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ ἐμπεριέχει ὅλας τὰς διησεις καὶ ὅλας τὰς εὐχὰς καὶ ὅλους τοὺς πόθους, ὅτινες νὰ διαφύγουν πρέπει τὴν ψυχὴν ἐκείνου, ὅστις πνύχῃος νὰ εἶνε ἡ εὐκρινὴς ἐπιθυμία νὰ γένη τέκνον τοῦ Θεοῦ. Δωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πάλαι παλαιὰ ἐλόκληρος καὶ ἐκ τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν χρεώσται νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεόν, αὐτοῦ τὴν δόξαν ἐπιπεθὼν καὶ τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ θελήματός του ἐπιζητῶν. Πρὸς δὲ τούτοις, ἐνῶ διδάσκει τὸ καθήκον τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ συμφιλίωσης ἡμᾶς διὰ τῆς ἀφίσσεως τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τοῦ καθαροῦ βίου, μᾶς προστάζει μὲ ὅλους νὰ

ἔχωμεν εἰρήνην καὶ ἀγάπην, ἐπικεινόντες αὐτὴν διὰ τῆς συγχωρήσεως καὶ πρὸς ὅτους μᾶς ἐσφαλαν. Καὶ ἐνῶ μᾶς ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τῆς σωματικῆς συντηρήσεως, λαμβάνει συγχρόνως πρόνοιαν διὰ τοὺς ψυχικούς μας κινδύνους καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι μόνῃ ἡ Θεία βοήθεια, ἐνεργουσα διὰ τῶν θερμῶν ἐπικλήσεών μας ἡμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν κατὰ τοῦ πονηροῦ νίκην καὶ ν' ἀσφαλίσῃ τὴν κίοναν ἡμῶν σωτηρίαν.

Τοιοτοτρόπως ἡ Κυριακὴ προσευχὴ διὰ δικτύου καὶ συνδίσμου θαυμασίου ἐμπερικλείει γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ κατεργάζεται τὴν ἑνωσιν αὐτῶν, ἐνῶ δὲ ἐμπνέεται ἀπὸ τοὺς ὑψηλοτέρους, τοὺς ἀγιωτέρους καὶ πνευματικωτέρους πόθους, ἐμφορεῖται συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὴν φροντίδα τῆς παρρωθμίσσεως καὶ ἐξασφαλίσσεως τῶν σπουδαιοτέρων καὶ πρακτικωτέρων συμφερόντων τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τῆς πολιτείας, τῆς φυλῆς, τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἶνε ἡ προσευχὴ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ σώματος.

Δι' αὐτῆς ἡ δέησις ἀπειθύνεται ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς σαρκὸς· καὶ ἐν αὐτῇ σφριγᾷ καὶ ψάλλει καὶ ἐπικαλεῖται ἡ ἀγάπη ἡ φλογόμενη νὰ κάμῃ ἐν γῆν καὶ οὐρανόν, καὶ διὰ μᾶς γενικῆς καὶ παγκοσμίου ἀδελφώσεως καὶ εἰρήνης νὰ φέρῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν καθολικὴν ἐκείνην εὐτυχίαν, ἥτις θὰ ἀνῆλθῃ καὶ θὰ λάμψῃ μόνον, ὅταν ἡ ἀνθρωπότης προσευχηθῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα ὡς μίαν οἰκογένειαν, ἥ, διὰ τὴν εἶπω καλῆτέρα, ὡς ἐν καὶ μόνον αὐτοῦ τέκνον, μὲ πνεύμα ἐν καὶ μὲ καρδίαν μίαν.

Μετ. II. Γαλανός.

ΦΡΟΝΤΙΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

B.

Ἡμεῖς φρονούμεν, ὅτι τότε μόνον δύναται πᾶσα ἡ Ἐκκλησία νὰ τύχῃ γενικῆς ἐπισκοπῆς ἀξίαν τῶν ἀποστόλων διαδόχων, ὅταν κατανοηθῇ ἡ μεγίστη σημασία, ἣν ἡ θέσις τῶν ἐπισκόπων ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπάσης. Δὲν πταίουν οἱ θεοπίσαντες πατέρες, οὐδὲ ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάρξωσι πάντες οἱ ἐπίσκοποι ἄνδρες ἐνάρετοι προαιρετικῶς μένοντες ἀγαθαί, ἀλλὰ πταίει ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπιστία, πταίει ἡ ἐπικρατοῦσα ἐπιπολαιότης, πταίει ἡ πρὸς τὰ Ἱερὰ ἀδαιοφροσύνη, ἡ ἐπιτρέπουσα καὶ εἰς τὸν ἀμαθέστατον τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων καὶ εἰς τὸν ψυχρότατον πρὸς τὴν πίστιν διακείμενον, νὰ προαλείφῃται εἰς τὸ ἀξίωμα, εἰς ὃ μόνον πίστις θερμὴ καὶ ἀκράδαντος, δαψίλεια δὲ τῆς τοῦ πνεύματος χάριτος δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἀσθενῆ ἄνθρωπον ἱκανόν νὰ ἀνέλθῃ. Διότι ἀληθῶς καὶ ὁ κληρικὸς καὶ ὁ ἐπίσκοπος δὲν δύναται παρὰ νὰ ᾔνῃ ἄνθρωπος ἀδυναμιῶν· ἀλλ' ὅπου ὑπάρχει πίστις καὶ ζῆλος, ἐν μιᾷ στιγμή ἡ κηλὶς τῆς ἀδυναμίας εξαγνίζεται καὶ πᾶσα εἰς τὰ πράγματα ἀποδεικνύεται δύναμις φωτεινὴ τὸν θαυμασμὸν προσελκύουσα. Πταίει πρὸς τούτοις ἡ εὐκ εἰδὰ πως ὑπεισεληθεύσα

ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΑΧΟΥ

Ἐάν ἡ θρησκεία εἶνε ἀχώριστος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' εἶνε καὶ ἡ προσευχή.

Προσεύχονται εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία.

Εἰς τὰ βῆθη τῶν ἡπείρων καὶ εἰς τῶν νήσων τὰς ἀτάς.

Εἰς τὰς πεδιάδας καὶ εἰς τοὺς λόφους.

Εἰς τῶν βουνῶν τὰ ὄρη καὶ εἰς τῶν φαράγγων τὰς σκιὰς.

Ἐνθα κηλαρῶναι τὸ βυζίκιον καὶ ἐνθα παρὰζῆν ὁ καταρράκτης.

Εἰς τῆς λίμνης τὰ νῦτα τὰ ἥσυχά καὶ εἰς τοῦ ὠκεανοῦ τοὺς βόχθους τοὺς ἀγρίους.

Προσεύχονται λαοὶ ἄγριοι καὶ λαοὶ πολιτισμένοι.

Εἰς ἀνατολήν, εἰς δύσιν, εἰς βορρᾶν, εἰς νότον.

Ἡ νεότης προσεύχεται, καὶ ἡ εὐμορφία καὶ ἡ ὑγεία καὶ ἡ δόξα, ὡς καὶ ἡ ἀδυναμία προσεύχεται, καὶ τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀσχημιά καὶ ἡ ἀρρώστια καὶ ἡ ἀφάνεια.

Ὅλα παντοῦ προσεύχονται.

Προσεύχονται γυναῖκες διὰ τοὺς ἄνδρας τῶν, ἄνδρες διὰ τὰς γυναῖκας τῶν, καὶ γονεῖς, τέκνα, ἀδελφοί, φίλοι, γιωστοὶ καὶ ἄγνωστοι ἀκόμη, ὅλοι προσεύχονται, ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, καὶ ὁ καθεὶς διὰ τὸν ἑαυτοῦ του.

Προσεύχονται μέσα εἰς τοὺς ναοὺς, καὶ ἔξω εἰς τὸ ὑπαίθριον.

Εἰς τὸ κανδηλάκι ἐνὸς δωματίου ἢ εἰς τὸ σκότος ἐνὸς σπηλαίου.

Εἰς τῆς ἀνοίξεως τὴν ἄνοιξιν, εἰς τοῦ καλοκαιριοῦ τὸ σφρίγος, εἰς τὴν μεγαλλοχλίαν τοῦ φθινοπώρου, εἰς τοῦ χειμῶνος τὸ σκυθρωπάσμα.

Προσεύχονται εἰς τὸ φαιδρὸν γλυκοχάραγμα, εἰς τὸ ρεμβῶδες ἡλιοβασιλευμα, εἰς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ ἀπαλὸν φῶς, εἰς τῶν ἄστρων τὸ ἥσυχον τριμύλιασμα.

Προσεύχονται εἰς τὰ παλάτια, προσεύχονται καὶ εἰς τὰς καλύβας.

Ἡ κυρία μὲ τὰ μεταξωτά, καὶ ἡ φτωχὴ ἡ κουρλιάρκα.

Ὁ βασιλεὺς, ποῦ κλίνουν ἡμῶς τοῦ ἱερατομύριου, καὶ ὁ χαμᾶλης, ποῦ κύπτει πάντα ὑπὸ φορτώματα.

Ἡ ὁλόλευκη κόρη, ποῦ δὲν τὴν βλέπει ἥλιος ἀκτίς, καὶ ἡ ἡλιοκαυμένη χωρική, ποῦ σκάπτει καὶ θερίζει στῆς μεσημβρίας τὸ καῦμα.

Προσεύχονται κοντὰ εἰς τὴν κούνιαν τοῦ βρέφους καὶ κοντὰ εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἱερομνηστήτου.

Ἀπὸ ὅλα τῆς γῆς τὰ πέρατα προσεύχονται πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Μετ. II. Γαλανός.

Η ΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗΣ ΧΑΡΑΣ

Τὴν ἀνάκτῃσιν τῆς παντοτεινῆς χάρος κατεργάζεται ἡ τοῦ Χριστοῦ χάρις. Πῶς, καὶ διατί, καὶ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐξετάζω ἰγὼ ἐνταῦθα. Μελετήσατε ὑμεῖς τούτο, φιλάτο ἀναγνώσται, ἐξετάσατε, συζητήσατε, ἀνεύριτε. Ἐγὼ ὑποβηθῶ ἢ μᾶλλον ὑποκινῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἐξε-

Τιμὸθ. Ἀναστασίου

τασιν καὶ ἔρευναν ταύτην, προσθέτων τὰ ἐξῆς· ὅτι τὴν ἀνάγκησιν τῆς παντοτεινῆς χαρᾶς κατεργάζεται ἡ τοῦ Χριστοῦ χάρις, ὅτι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ φεγγόμενος θεὸς Παῦλος κατορθωτὴν καὶ εὐκολὴν τι συνεβούλευσεν εἰπὼν, σπῆντοτε χαίρετε. Τοῦτο εἶνε οὐχὶ αὐθαίρετος δογματικὸς ἰσχυρισμός, ἀλλ' ἱστορικὴ βεβαιότης, ἡ ὁποία εἶνε πρεῖν εἰ- κοσιν αἰώνων.

Ἡ χάρις εἶνε ἡ φωτεινὴ δύναμις, ἡ διὰ τῆς πίστεως εἰσ- δούσα καὶ εἰς τὴν μέλειστα σκοτεινὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ψυχὴν. Τὸ σκότος εἶνε θλίψις. Τὸ εἰσδύον τῆς χάριτος φῶς διαλύει τὸ θλιβερόν σκότος, καὶ ἐπιφέρει τὸ φῶς τὸ ἐκπέ- πον ἀκτίνας χαρᾶς.

Ἡ ἐντίθεσις αἰρεται, ὅταν ἡ χάρις γείνη μόνιμον κτήμα τῆς ψυχῆς οὐράνιον. Τότε ἀπασαι αἱ πικρίαι καὶ στενοχω- ρίαι αἱ ἐκ τῶν διαφόρων καὶ ποικίλων τοῦ ὕλικου κόσμου ἐ- πηρεασιμῶν εἶνε κηλίδες δυσδιάκριτοι ἐν τῷ φωτὶ τῆς χαρᾶς, δυσδιάκριτοι δὲ τὰς κηλίδας τοῦ ἡλίου τὰς μόλις διὰ τῶν τε- λειοτάτων ὀπτικῶν μηχανημάτων διακρινόμενας.

Δός μοι τὴν τοῦ Χριστοῦ χάριν, καὶ ῥίψόν με εἰς τοὺς θλι- βρωτάτους κοσμικοὺς πειρασμούς. Δός μοι τὴν χάριν, καὶ ῥί- ψόν με εἰς τὴν δυστυχίαν τὴν ἰσχυράν. Θὰ ἔχω χάραν παν- τοτεινὴν, θὰ εἶμαι φαιδρὸς ἐν τῇ σκυθρωπότητι μου, ἥμερος ἐν τῇ ταρχῇ μου, γαλήνιος ἐν τῇ τρικυμίᾳ μου, εὐτυχὴς ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου. Αἱ ἀντιθέσεις κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἡ ἀλληλοδιαδοχὴ ἡ δ συνδυασμὸς τῶν ἀντιθέτων ἡ ἀφύσικος καὶ ταῦτα κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἐχω τὴν χάριν, ἡ ἀκρι- βέστερον εἰπεῖν, κατώρθωσα νὰ ἔχω τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ; Ἐν ὑπάρχει τὸ μόνιμον, τὸ ἀναφαιρῶν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἡ παντοτεινὴ χαρὰ. Τὰ πρὸς ταύτην ἐγθρικῶς διακρί- νοντα, τὰ προσπαθοῦντα νὰ τὴν ἐπισκοπίσουν ἢ νὰ τὴν στή- σουν πάσχουν τὸ πάθημα τῶν περὶ τὸ ἰσχυρὸν λαμπτήρος φῶς περυγίζοντων ἐντόμων. Ἐζήτησα καὶ κατώρθωσα νὰ ἔχω τὴν χάριν; ἔχω τὴν χάριν. Ὑπέρκειμαι τῶν δεινῶν. Ἐχω διαύγειαν εἰς τὸν νοῦν μου, ἐποπτεύω καὶ ἐπισκοπῶ τὰ πάντα καὶ τὰ εἰς ἐμέ καὶ τὰ περὶ ἐμέ συμβαίνοντα καὶ ἀνεύρισκω τὰ αἴτια αὐτῶν καὶ καθορῶ τὰ ἀναγκαῖα ἀποτελέσματα, καὶ εἶμαι σοφός, μὴ δυνάμενος νὰ συγκριθῶ πρὸς ὅλους τοὺς πω- λοῦντας καὶ ἀγοράζοντας σοφίαν, διότι εἶμαι σοφός μὲ παντο- τεινὴν χάριν. Ὅποια εὐδαιμονία! Ἐχω τὴν χάριν; Αἰ- γλη ἀγνότητος περιλαμβάνει τὰ αἰσθήματα καὶ φρονήματά μου, θάρρος καὶ ἰσχύς ἀκαταγώνιστος διευθύνει τὰς πρὸς τὸ ἀγαθὸν διαθέσεις μου.

Πανταχοῦ ἀντιδράσεις· πανταχόθεν δυσμένεια· περιβάλ- λονται ὑπὸ τῆς πονηρᾶς καὶ ὑπερεβούλου ἰδιοτελείας τῆς κακούργως δηλητηριαζούσης τὴν ἥθικὴν τῆς ἀνθρωπίνης κοι- νωνίας ἀτμόσφαιραν, χωλαίνω καὶ παραπαίω εἰς τὰ διαβή- ματά μου, πνίγομαι ἐν ταῖς ἀτυχλαῖς μου καὶ ἀχρίστον τοῦ βίου μου σύντροφον ἔχω τὴν συμφορὰν μου. καὶ ὁμως δύναμαι πάντοτε νὰ χαίρω ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ θλιβεροῦ περι-βάλλοντος, δύναμαι νὰ χαίρω ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ δυσμένεια καὶ ἡ ἀτυχία, ὡς κοινῶς λέγεται, ὑποθέσῃ ὅτι μοὶ ἀτήρησε τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὴν θλιβερὰν ζωὴν μου τὴν τέρψιν καὶ τὴν ἀγαλλίαν. Διότι δια δύναται νὰ ἀφαιρῶσθαι καὶ νὰ τὰ στερηθῶ, ἀλλὰ τὴν χάριν τὴν εἶδου-

σαν τὴν χαρὰν σὺδέποτε, ὅταν θέλω. Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ, ὅταν ὑπάρχωσιν εἰς ἐμέ καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν, αἶνε κατὰ Ματθ. Ὅταν δὲν ὑπάρχωσι, καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχωσι, τότε εἶνε περιττὰ καὶ ἄχρηστα. Περὶ τίνος μέ- λει μοι; Πίστον εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὀρεῖται νὰ φροντίζω, ἔνα οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τούτου στερηθῶ; Ἡ χάρις. Διὰ τὴν χάριν ἡ χάρις μοὶ δίδει τὴν παντοτεινὴν χάραν, μοὶ ἐξ-σφαλίζει τὴν ἀληθὴ εὐδαιμονίαν.

Μέχρι τοῦ σημείου τούτου λέγων, Δύναμαι νὰ χαίρω, ἀν- τεπροσώπευον ἐν τῇ διανοίᾳ μου πάντας ἀνθρώπους. Ἐφίξῃς θὰ φέρω ἐν ἴδιον παράδειγμα πρὸς ἐπιβεβαιώσιν τῶν ἐι-ρημένων.

Τιμὸθ. Ἀναστασίου

ΠΙΣΤΕΥΕ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΖΟΙ

αὐτὸν θέλει ἀφήσει ὁ Κύριος νὰ κλονι-
σθῇ ὁ παῖς σου » (Υμ. 121 : 3).

Ὁ λόγος οὗτος τοῦ Παλαμῶδου εἶνε παρήγορος ὑπόσχεσις, τὴν ὁποίαν νὰ ἐνθυμώμεθα ὀφειλομέν πάντοτε. Ἀτελῶς ἐν- νοούμενος, δύναται ὁμως ν' ἀποβῇ ἀπατηλὴ ἀσφάλεια, ὁκνηρίας καὶ χαυνότητος πρόφασις, παγίς τις ἐπομένως καὶ ὄχι βοήθεια. Εὐκόλως δύναται τις νὰ εἴπῃ : ἀφοῦ ὁ Θεὸς μὲ φυλάττει, περιττὸν εἶνε ἐγὼ νὰ ἐνεργῶ καὶ νὰ φροντίζω. Ἄς ἐργάζεται δι' ἐμέ ἐκεῖνος. Νὰ ἐργάζωμαι καὶ ἐγώ, τοῦτο θὰ ἐτήμαινεν ὅτι ἀμφιβάλλω περὶ τῆς φροντίδος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δυνάμεως του. Οὕτω σκέπτονται οἱ ὁκνη-ροὶ καὶ ῥέθυμοι. Ἀλλ' ὅχι· ὅλος ὁ 121 ψαλμὸς εἶνε δ ψαλ- μός, τὸν ὁποῖον οἱ προσκυνοῦντες Ἰουδαῖοι ἐψάλλον εἰς Ἱερου- σαλὴμ πορευόμενοι. Οἱ εὐλογητοὶ οὗτοι λόγοι λέγονται πρὸς τοὺς βαδίζοντας πρὸς τινὰ σκοπὸν ὀρισμένον καὶ εἰς τὸν Θεὸν εὐάρεστον. Πρὸς τοὺτους ὁ Θεὸς ὑπόσχεται βοήθειαν, ὁδη- γίαν, προστασίαν. Ὁ ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης στηριζό-μενος ὀρεῖται καὶ αὐτὸς νὰ ἐργάζεται. « Ἐγίρθητι καὶ περι-πάτει », εἶπεν εἰς τὸν παρὰλυτον ὁ Ἰησοῦς. « Πορεύου μὲ τὴν δύναμίν μου, ἥτις θὰ σὲ βοηθῇ », εἶπεν εἰς τὸν Γεδεὼν ὁ Θεός. Εἰς πᾶσαν σελίδι τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἀξιογάπητα εὐρίσκειμεν παραδείγματα δραστηρίων καὶ ἀγίων ἀνδρῶν, ὅ- τινες ὑπηρέτησαν τὸν Θεὸν διὰ λόγων καὶ ἔργων καὶ διὰ τῆς θυσίας αὐτῆς τῆς ζωῆς των. Ὁ ἀγωνιζόμενος, ἐκεῖνος λαμ-βάνει τὸ βραβεῖον.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλὴ ἐργασία δὲν ἀρκεῖ· ἀπαιτεῖται καὶ ἡ πίστις μετ' αὐτῆς. Τὸ « πίστευε καὶ θὰ σωθῇς », ὁ λόγος οὗτος τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις εἰς τόσας ψυχὰς ἔφερε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐπρίαν, ὁ λόγος οὗτος σαφῶς φανερώνει ὅτι ὁ Θεὸς μόνον τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτὸν ὑποστηρίζει καὶ βοηθεῖ.

Εὐρίσκειται εἰς περιστάσεις δυσκόλους, μέγα ἔργον, πολλὰ καθήκοντα. βραβεῖας εὐθύνας ἔχεις ἀναλάβει καὶ αἱ δυνάμεις σου φαίνονται ἀνεπαρκεῖς νὰ βασιλεύσῃς τὸ βάρος τούτου. Ἐπροχώρησεν ἡ ἡλικία καὶ μετ' αὐτῆς ἡ πεῖρα καὶ ἡ ἐρ- γασία ὁδηγεῖ ἀδύνατοι. Ἀλλ' ἐν τῷ ἔργῳ σου ἐμαθεὶς πᾶν- τοτε νὰ ἐπικαλῇσαι τὸν Θεὸν βοηθὸν λέγων : « Ἐάν ὁ Θεός εἶνε μαζὶ μου, τίς θὰ εἶνε ἐναντίον μου; » Ἀπὸ τῆς στιγμῆς

ἐκείνης ἡ ζωὴ σου μετεβλήθη. Ἐζήτησας καὶ εἰλαθες. Ὁ Θεός σοι ἔδωκε τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς, ἥτις σὲ ἀνακουφίσεν ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ ἀπὸ τὴν ταρχήν, ἡ ὁποία κατα-βάλλει περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν· σοὶ ἔδωκε καὶ τὴν γαλήνην τὴν καθάραν τοῦ καθήκοντος, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ βεβαιότητος τώρα ἐργάζεσαι ἀποφύγων τὰ σφάλματα, τὰ ὁποία ἤθελον ματαιώσῃ τὰς προσπάθειάς σου· σ' ἔσπριν ἀπὸ ἀνωρελῆς κατάνου, ἀπὸ πλάνης τῆς φαντασίας σου, ἀπὸ φόβους, εἰ ὁποῖοι σὲ ἀπεθάρρυνον· σοὶ ἐνέπνευσε τὴν βε- βαιότητα ὅτι ἡ ἐργασία δὲν εἶνε ματαιία, ὅταν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογηται. Τὸ φῶς τοῦ ἐφώτισε τὰ βήματά σου καὶ εἰς τὴν ἰδὸν σου ἀνέβλυεν ἡ ζωὴ πηγὴ τῆς χάριτός του. Τὸ πᾶν ἔγινε διὰ σὲ εὐκολώτερον, τὸ πᾶν ἐλαφρότερον. Ὁ πανά- γαθος Πατὴρ δὲν ἐπέτρεψε νὰ σαλευθῇ ὁ πούς του.

Σοὶ ἔδωκε τοῦ θάρρους τὰς πτέρυγας καὶ τὴν δύναμιν του ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ σου ἀπεκάλυψε. Τελευταῖον εἶνε ἡ ἀπό- δειξις τῆς ἀληθείας τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πένθους καὶ τῆς θλίψεως πόσον προνο-

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΥ

Ὁ μ ε λ ε β'.

Εἰς τὴν Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν.

« Εἴτε θλιβόμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλησεως καὶ σω- τηρίας, τῆς ἐνεργουμένης ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐτῶν παθημά- των, ὧν καὶ ἡμεῖς πάσχομεν· καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν βεβαία ὑπὲρ ὕμνων ».

Ἀφοῦ εἶπε μίαν καὶ πρώτην παρακλησεως καὶ παρηγο- ρίαν ἀφορμήν, οὕτῃ δὲ ἦτο τὸ νὰ συγκοινωνοῦν μὲ τὸν Χρι- στὸν, προσθέτει καὶ δευτέραν τῶρα. Εἶνε δὲ αὕτη τὸ νὰ προεξηγήται μὲ τοῦτο ἡ σωτηρία αὐτῶν τῶν μαθητευομένων. Μὴ καταβληθῇτε, λέγει, ἐπειδὴ θλιβόμεθα, μηδὲ θορυβε- θῇτε καὶ φοβηθῇτε· δι' αὐτὸ ἀκριβῶς μάλλον δικαίον θὰ εἶνε νὰ ἔχητε θάρρος, διότι ἐάν δὲν ἐθλιβόμεθα, θὰ ἦτο διὰ σὰς ἀπώλειαν. Πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Ἐάν ἐγινόμεθα μαλθακαὶ καὶ φοβούμενοι τὰ δεινὰ καὶ ἐν σὰς ἐκρηγύτομεν τὸν λόγον, ὥστε νὰ μάθῃτε τὴν ἀληθὴ γνῶσιν, ἡ κατάστασηίς σας θὰ ἦτο εἰς τὸ χειρότερον. Ὑστερον διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἀποδίδει τὸν ἔπαινον εἰς μόνον τὸν ἐκυτόν του, βλέπει πῶς κ' ἐκεῖνος κάμνει μετόχους τῶν ἐπαινῶν αὐτῶν. Ἀφοῦ εἶ- πεν « Εἴτε θλιβόμεθα ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλησεως καὶ σω- τηρίας », ἐπέφερε, αὐτῆς ἐνεργουμένης ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐ- τῶν παθημάτων, ὧν καὶ ἡμεῖς πάσχομεν. Λέγει δὲ τὸ ἐξῆς· Δὲν εἶνε ἰδικόν μας ἔργον ἡ σωτηρία σας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδικόν σας. Διότι καὶ ἡμεῖς κηρύττοντες ὑποφέρομεν θλίψεις, καὶ σὺς δεχόμενοι τὸν λόγον, τὰ ἴδια ὑποφέρετε· ἡμεῖς, διὰ νὰ μεταδώσωμεν ὅσα παρελάβομεν· σὺς, διὰ νὰ δεχθῇτε τὸ ὅ,τι σὰς δίδωμεν καὶ μὴ τὸ ἀπορρίψετε. Ὡς πόση νὰ εἶνε ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Παύλου, ὅταν καὶ τοὺς τόσον ὑποδεεστέ- ρους αὐτοῦ εἰς τὸ ἴδιον ὕψος τῆς ὑπομονῆς ἀναβιβάζει; « Τῆς ἐνεργουμένης », λέγει, « ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐτῶν παθημά- των ». Δὲν γίνεται μὲ τὸ νὰ πιστεύσῃτε μόνον ἡ σωτηρία

μῶς εἶνε ὁ χριστιανός! Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ προσκυνητὴ τοῦ Θεοῦ μορφή φαίνεται εἰς αὐτὸν γλυκυτέρα καὶ μάλλον παρήγορος. Ἐκ τοῦ σκότους τῆς θλίψεως τοῦ ἀνα- τίλλει ὁ φωτεινός ἥλιος τῶν θείων ὑποσχέσεων, οἵτινες ἀρ- κούσιν, ὅχι νὰ ζῇται τὰ δάκρυά του, ἀλλ' ἵνα φυλάξω- σιν τὴν πληγωμένην καρδίαν του ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν γογγυσμόν. Τῷ δίδεται ἡ θεία βοήθεια ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του. Οὐδέποτε ἡ παρήγορος τοῦ Εὐαγγελίου δύνα- μεις φανερώνεται λαμπρότερον, εἰμὴ κατὰ τὰς ἐδουληρὰς καὶ τραγικὰς ταύτας στιγμὰς, ὅτε τόσον ἀνοφελὲς ἀποβαίνου- σιν αἱ τῶν ἀνθρώπων παρηγορίαι. Ἀναλόγως τοῦ κινδύνου παρῆχεται ἡ θεία βοήθεια. Ὁ χριστιανός κατέχει τὴν ἀλη- θινήν τοῦ ἀγῶνος πανοπλίαν. Γνωρίζει τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν κινεῖται καὶ ζῇ φέρων μετ' ἐκείνου πανταχοῦ καὶ πᾶν- τοτε, ὡς ὁ θαυρὸν ἀτίμητον, τὸν λόγον τούτον : « Ὁ Κύ- ριος δὲν θ' ἀφήσῃ τὸν πόδα σου νὰ κλονισθῇ. » Ὅστις τοῦτο ἐμαθεῖ, νὰ ζῇ ἐμαθε καὶ ν' ἀποθάνῃ ὡς χριστιανός!

Παντελὴς Γνωρογάννης.

σας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νὰ πάσχητε τὰ ἴδια μὲ ἡμᾶς καὶ νὰ ὑποφέρητε. Καθὼς παλαιστῆς καὶ πυγμάχος θαυμαστός εἶνε καὶ νὰ φρίνηται εἰς τὴν βώμην καὶ τὴν ἀκμὴν του, καὶ νὰ ἔχῃ τὴν τέχνην μέσα του, ὅταν δὲ ἐνεργῇ, καὶ παλαιὴ καὶ ὑποφέρῃ κτυπήματα καὶ κτυπᾷ τὸν ἀντίπαλον, τότε μάλιστα διαλάμπει, ἐπειδὴ καὶ τότε μάλιστα ἐνεργεῖ- ται, ἥτοι ἐμβλίνει εἰς ἐνέργειαν, ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀκμή του, καὶ ἀποδεικνύεται ἡ δοκιμότης τῆς τέχνης του· αὐτὸ καὶ ἡ σωτηρία ἡ ἰδική σας τότε ἐνεργεῖται εἰς μεγα- λύτερον βαθμὸν, δηλαδὴ ἐπιδεικνύεται, ἀναπτύσσεται, ἐπι- τείνεται, ὅταν τις ὑπομονὴν ἔχῃ, ὅταν πάσχη, καὶ γεν- ναίως ὅλα τὰ ὑποφέρῃ. Ἄρα ἐνέργεια σωτηρίας δὲν εἶνε τὸ νὰ κακοποιῇ τις, ἀλλὰ τὸ νὰ κακοπαθῇ. Καὶ δὲν εἶπε τῆς ἐνεργουμένης, ἀλλὰ τῆς « ἐνεργουμένης », δεικνύων ὅτι ὁμοῦ μὲ τὴν προθυμίαν των καὶ ἡ χάρις πολλὰ συνεισφέρει ἐνεργούσα εἰς αὐτοὺς. « Καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν βεβαία ὑπὲρ ὕμνων ». Τούτ' ἐστὶ, καὶ ἐν ἀπειρα πάσχητε δεινὰ, ἔρχομεν θάρρος ὅτι δὲν θὰ ἀνατραπῇτε, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σας πειρασμούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς διωγμούς τοὺς ἰδικούς σας. Πολὺ ἀπέχομεν νὰ σὰς ὑποπεύσωμεν, δι' ὅσα εἰ ἴδιοι πάσχομεν, ὅτι θορυβεῖσθε, διότι ὅποτε οἱ ἴδιοι κινδυνεύετε, καὶ τότε ἔρχομεν θάρρος.

Εἶδες πόση προκοπὴ ἔγινε σὺν εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὸν και- ρὸν τῆς προηγουμένης ἐπιστολῆς; Πολὺ μεγαλειότερα ἐμαρ- τύρησεν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας, τοὺς ὁποίους ἱ- ξαίρει καὶ ἐγκωμιάζει πανταχοῦ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης. Δι' ἐ- κείνους φοβεῖται καὶ λέγει· « Ἐπέμψαμεν ὑμῖν Τιμόθεον εἰς τὸ στηρίξαι ὑμᾶς, καὶ παρακαλῆσαι ὑπὲρ τῆς πίστεως, εἰς τὸ μηδένα σκάνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις· αὐτοὶ γὰρ οἶδαν ὅτι εἰς τοῦτο καίμεθα » καὶ πάλιν, « διὰ τοῦτο μηκέτι στέ- γων, ἐπεμψα εἰς τὸ γνῶναι τὴν πίστιν ὑμῶν, μὴ πως ἐπει- ρασεν ὑμᾶς ὁ παῖζων, καὶ εἰς κενὸν γένηται ὁ κόπος ἡμῶν ». Δι' αὐτοὺς δὲ κανὲν τοιοῦτον δὲν λέγει, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναν- τίον· ὅτι « ἡ ἐλπίς ἡμῶν βεβαία ὑπὲρ ὕμνων ». (ἀκολουθεῖ)

Κατὰ παράφρασιν

Ἀλεξάνδρου Συναθίου τοῦ Παπαδιαμαντή.

ΤΜΗΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ." ΕΝ ΑΙΓΙΩ

Τὴν 23ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Πέμπτην, ὥραν 4 μ. μ. ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῆς ἑορταίας τοῦ ἐν Αἰγίῳ Τμήματος τῆς «Ἀναπλάσεως». Ἐπὶ 162 ἐγγεγραμμένων μελῶν προσήλθον καὶ ἐψήφισαν ἐνενήκοντα ἐννέα. Ἐξελέγησαν δ' ἑπορευοί αἱ κ. κ. Ξενοφ. Σταυρουλόπουλος, Λεων. Πατρόπουλος (ὁ καὶ δὴμαρχος Αἰγίου), Μιχ. Ταξιάρχης, Παναγ. Στρουμπούλης καὶ Σπυρ. Δεσποτόπουλος, δικηγόρος. Ἐν τούτοις ἡ ἐν Ἀθήναις **Κεντρικὴ Ἑφορεία** τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου προσέθηκε, τῇ ὑποδείξει τοῦ ἀντιπροσωπεύσαντος αὐτὴν ἐν τῇ ἰδρύσει τοῦ Τμήματος Αἰγίου κ. Μιχ. Γ. Γαλανοῦ, τοὺς κ. κ. Βασίλ. Χριστοδουλόπουλον καὶ Χαράλ. Φιλιππακόπουλον, ἱατροῦς.

Ἡ Ἑφορεία τοῦ Τμήματος Αἰγίου συνελθούσα εἰς πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν κατὰ τὴν 26ην λήξαντος μηνὸς Ἰεβ. λέξαν ὡς Ταμὴν τὸν κ. Ξενοφ. Σταυρουλόπουλον καὶ ὡς Γραμματικὸν τὸν κ. Σπυρ. Δεσποτόπουλον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀληθῆς ὅταν τῷ ὅτι ἀποτελοῦσιν ἐν τῇ αὐχμηρῇ ἐρήμῳ τοῦ Πενιτιστηρίου οἱ ὀλίγοι εὐσεβεῖς καθηγηταὶ αὐτοῦ. Ἐν τῇ πρώτῃ δὲ χορεία τῶν εὐσεβῶν τούτων τάσσεται καὶ ὁ τὸν λόγον ἔχων τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Α' «Ἀναπλαστικῷ» τμήματι κ. Παῦλος Καρολίδης, καθηγητὴς τῆς φιλολογίας. Πλὴν τῆς ὁδοῦ ἐξικρέματο ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριον. Ὁ δὲ διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τμηθῆσαι τὴν ὁμιλίαν Σιβ. Ἀκαρνανίας κ. Παρθένιος ἠρπάσατο ἐν συγκινήσει τὸν σοφὸν Καθηγητὴν, ἐκφράσας ἅμα τὴν εὐαρέστησιν αὐτοῦ διὰ τὴν εὐσεβὴ ὁρασίν τοῦ ἀνδρός.

— Ἐν τῷ τμήματι τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὰς δύο ὁμιλίαις ἀκροατῶν ἐνετρίφθησαν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀρχιμ. κ. Γ. Μαρτίνου· ἐν ἡδυνήθη δὲ νὰ συμπληρώσῃ τὴν αἰώνου αὐτοῦ δ' ἐν Ἀθήναις τμήματος πάντας τοὺς ἀκροατάς του κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ὁ κ. Μαρτίνος ἔχων τὸ χάρισμα νὰ ἐκλαλῇ εἰς μέγιστον βαθμὸν τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας καθίσταται εἰς τῶν ὀφελιμωτῶν ἱερατῶν ἐν τῇ «Ἀναπλαστικῇ» δόξῃ.

— Ἐν Μεσολογγίῳ ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Σιβ. ἀρχιεπισκόπου ἐκτὸς κ. Παρθενίου σχολὴ τῶν ἀπόρων παιδῶν ἐν ἣ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα ἀνετίθη ἐν τὸν κ. Στέφ. Μεσσονέζην, ἀνδρα πλὴρ πνεύματος καὶ θεοῦ ζήλου. Σειρὰν ὁμιλιῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει καὶ ἐν Ἀγρινίῳ ἐποίησεν ὁ περὶ τῶν ἐκείνῃ κήρυξ τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀρχιμ. κ. Βύσιβιος Μιχτόπουλος. Περιμένεται καὶ ὁ κ. Μ. Γαλανὸς περὶ τὸν καταρτισμὸν «Ἀναπλαστικῶν» Τμήματος. Ἡ τοιαύτη πρόθυμος ὑποδοχὴ τῶν εὐαγγελικῶν κηρύκων πανταχοῦ ἀποτελεῖ ἀρετὰ παρήγορον σημείον διὰ τὴν ταχέαν βελτίωσιν τοῦ ἀδιδάκτου μέχρι τοῦδε Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

— Εὐσεβὲς παρατηρητὴς ἐν ἱερᾷ ἀγανακτῆσει διηγῆθη ἡμῖν σκανδαλώδη συμπεριφορὰν τραπῶν τινων ἐν ἱερῷ ναῷ. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, προκαλεμένης τελετῆς ἐν τῇ Μητροπόλει, τέσσαρες ἀνώτατοι ὑπάλληλοι συναντηθέντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, κατὰ τὴν φρικτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ μετασυστάσις τῶν ἀρχόντων μυστηρίων, ἔδωκαν τὰς χεῖρας μετὰ τῶν συνήθων πιθηκοειδῶν ὑποκλίσεων καὶ, κύκλον σχηματίζοντες, συνωμύλουν ὡς

ἐν καρινεῖω. Οἱ δύο τούτων κατ' ἀνάγκην ἐστρεψάν τὰ νῶτα πρὸς τὴν ὡραίαν Πύλιν. Ὁ εἰς μάλιστα ἔχων ὀπισθεν τὰς χεῖρας, ἐστρεψε τὸν ὕψηλόν του πλὸν δαιμονιωδῶς. Διάφορος δὲ ἦτο ἡ στάσις τούτων, ὅτε εἰς τῶν κ. Ὑπουργῶν εἰσέλθων ἔστη ἀπέναντι αὐτῶν. Παρεμβύς ἐχαιρέτισαν τοῦτον ἀξιοπρεπῶς καὶ ἔλαβον στάσιν ἀπέναντι τούτου, μαρτυροῦσαν πράγματι σεβασμὸν καὶ εὐλάβειαν. Οἱ ἀντίθεσις στάσεως ἀπέναντι τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλείων καὶ στάσεως ἀπέναντι ἐφημέριου Ὑπουργοῦ! Δὲν κατακρίνομεν τὴν ἐν ὡραῖᾳ στάσιν ἀπέναντι ἀνωτέρων· ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν τὴν ἀναισθησίαν, ἥτις χαρακτηρίζει πολλοὺς τῶν τραπῶν μας εἰς τὸ νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι ἐν δὲν δύνανται νὰ ὠφελήσωσιν, ὡς οὐδεὶς αὐτοῦ, τὸν ψαμίζοντα αὐτοῦ λαόν, ἔχουσιν ὅμως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ὑβρίζωσι τοῦλάχιστον διὰ τῆς ἀπεριεὐκυρίας συμπεριφορᾶς τῶν εἰς τὰ σεβάσματα αὐτοῦ. Τὸ παράδειγμα, κύριοι, τὸ καλὸν ὠφελεῖ τόσον, ὅσον δὲν ὠφελοῦσι δεκάδες ἱεροκηρύκων, τούτωντιον δὲ τὸ κακόν.

— Ἐν ἐκτάκτῳ φύλλῳ τῆς «Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως» δημοσιεύθη τῇ 23ῃ λήξαντος τὸ περὶ ἐκδόσεως τοῦ Δανείου Βασίλ. Διάταγμα. Τὸ Δάνειον ὀνομάζεται **Ἡγυμνητὸν Δάνειον** εἰς χρυσὸν 2 1/2 τοῖς ο.ο. Αἱ ὁμολογίαι ἔσονται ἀνάμνησι 2,500 φρ. Ἡ δημοσία ἐγγραφὴ τούτου ἐγένετο τῇ 28ῃ Ἀπριλίου συγχρόνως ἐν Παρίσις, Λονδίνο καὶ Πετρούπολει δι' 125,000,000 φράγκα χρυσὰ νῦν. Ἐκαλύφθη δὲ ἐν Παρίσις 23 1/2 φορὰς!

— Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐγένετο ἡ παρατύμνησις τοῦ Καρδίτου καὶ Κυριακοῦ. Ἀμφότεροι ἐξωμολογήθησαν καὶ ἐν κατανύξει μετέσχον τῶν ἀρχόντων μυστηρίων. Καὶ οὕτως αὐτοὶ μὲν ἀπῆλθον ἀπολαύοντες ἄξια ὡς ἐπράξαν. Δι' ἡμᾶς δὲ ἐπὶ κλίρον εὐρίσκον τὸ τοῦ Χρυσοστόμου· αἱ γὰρ ὁ παραβλῶν τὸν τῶν ἀνθρώπων νόμους ἀπαράιτητον ὑφίσταται κλάσιν, πόσον μᾶλλον ἀφορήτως ἐκδοθήσεται βασιλεὺς ὁ τοῦ οὐρανοῦ Δεσπότης ἀθῶν τὰ προσταγμάτα;

— Τὸ σύγγραμμά τοῦ σεβαστοῦ προέδρου τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Γ. Σκαλτσούνη, περὶ τοῦ λόγου ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ, συγκρίνεται ἐκ 500 περίπου σελίδων. Ἐκαστον ἀντίτυπον τιμᾶται φρ. 5 εἰς τὸ Ἐξωτερικόν καὶ 5 δρ. ἐν Ἑλλάδι. Οἱ θέλοντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ δηλοῦσι τούτο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως», ἢ εἰς τὸν πρόεδρον αὐτῆς διατρίβοντα ἤδη ἐν Χανίοις κατὰ τὴν ἐπομένην διεύθυνσιν: Μ. JEAN SCALZOUNIS' a Ganée (Crète)

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἑορτὴν
Σέβονδον 2 1/2—3 1/2 μ. μ.

Κυριακὴ	3 Μαΐου	Δ. Παπαδόπουλος.
Τιτάρτη	6 »	Γ. Σπαραντζας.
Σάββατον	9 »	Κ. Διακονημάς.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας
Ἐιρήνης 5—6 μ. μ.

Κυριακὴ	3 Μαΐου	Ζήσιμος Τυπάλδος.
---------	---------	-------------------

Εἰς τὸ ἐν Ἑσπερίᾳ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως

Κυριακὴ	3 Μαΐου	4—5 Τμ. Ἀναστασίου ἀρχιμ.
Πέμπτη	7 »	7—8 Κ. Διακονημάς.
Σάββατον	9 »	7—8 Δημ. Παπαδόπουλος.

Εἰς τὴν Σχολὴν Οἰκονομίας

Σάββατον	9 Μαΐου	Γ. Μαρτίνος, ἀρχιμ.
----------	---------	---------------------

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 10ης Μαΐου 1898.

Τὰ τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπόμενης, ὅπως περιέχονται ἐγκαιρῶς εἰς χεῖρας πάντων.

Κεῖμενον

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο πορευόμενον ἡμῶν τῶν ἀποστόλων εἰς προσευχὴν, παιδείαν τινα ἔχουσιν πνεῦμα Πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρῆγε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαρτυρομένη. Ὁ δὲ ἄνθρωπος οὗτος ἐστὶν ὁ Πάβλος καὶ ἡμῖν, ἔκρας λέγουσα. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὀπίστου εἰσιν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ἔδον σωτηρίας. Τούτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὁ δὲ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε. Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὄνματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξέλθῃς ἀπ' αὐτῆς καὶ ἐξέλθῃς ἀπὸ τῆς ὥρας. Ὅτι δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς, οἱ ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ καὶ προσκαγγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγῶσι, εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἡμῖν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν, Ῥωμαῖοι εἶσι· καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ, περικείμενοι αὐτῶν τὰ ῥάβδους, ἐκέλευον ῥαβδίσειν· καὶ πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν. παραγγέλλαντες τῷ δεσμοφύλῃ ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς. Ὁ δὲ παραγγέλλων τοιαύτην εἰληφάς, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίοντες εἰς τὸ τῆλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνον τὸν Θεόν· ἐπηκροῦντο δὲ αὐτῶν οἱ δεσμοί. Ὁ δὲ ἄφω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σάλυθῃναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου· ἀνεψιχθῆσαν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πάσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμά ἀνέθη. Ὁ δὲ ἔξωπτος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεψυγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἐκτελεῖν ἀνακτεῖν νομίζων ἐκπερευγένηαι τοὺς δεσμοί. Ὁ δὲ φωνήσας δὲ φωνὴ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξῃς αὐτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνδοξοί. Ὁ δὲ ἄνθρωπος οὗτος ἐπείσθησεν, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέειπε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σιλᾷ· καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔστη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Ὁ δὲ εἶπεν· Πιστεύουσιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη οὗτος καὶ οἱ αὐτοὶ πάντες παραχρῆμα· καὶ ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἡμελλίσαστο πανοικεῖ πιστευόντες τῷ Θεῷ. (Πράξ. ιστ' 16—34.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ὅτε ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι, ὁ Παῦλος, ὁ Σίλας, ὁ Λουκάς καὶ ἄλλοι, ἐπισκόμενοι εἰς τοὺς Φίλιππους τῆς Μακεδονίας, ἠρχόμεθα εἰς προσευχὴν, τότε μία νεαρὰ δοῦλη ἀγορασμένη συνήντησεν ἡμᾶς. Ἡ δοῦλη αὕτη κατεῖχετο ἀπὸ πνεύμα Πύθωνος, δηλαδὴ ἀπὸ δαιμονίων μαντικῶν, οἱ δὲ ἄνθρωποι, οἵτινες τὴν εἶχον ἀγοράσει, ἔκαμον μεγάλῃν ἐργασίαν μὲ αὐτὴν καὶ ἐκέρδιον πολλὰ ἀπὸ ἐκείνου, οἱ ὅποιοι ἐζήτουν μαντείαν ἀπὸ αὐτῆς. Ἡ δοῦλη αὕτη ἀκολούθησεν ὀπίσθεν τοῦ Παύλου καὶ ἡμῶν, ἔκρας λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἰνε δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὀπίστου καὶ κηρύττοντες εἰς ἡμᾶς ποῖον δρόμον πρέπει νὰ ἀκολουθώμεν, ὅτε νὰ σωθῶμεν. Τούτο δὲ τὸ ἔκαμε πολλὰς ἡμέρας. Ἀγανακτῆσας δὲ ὁ Παῦλος καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ἀκολουθοῦσαν δαιμονολήπτον δοῦλην ταύτην, εἶπεν εἰς τὸν δαιμόνιον· Παραγγέλλω εἰς σέ, ὅ μαντικὸν δαιμόνιον, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν ἀμέσως. Ὅταν δὲ οἱ ἰδιοκτεταί τῆς δοῦλης εἶδον ὅτι ἔχασαν τὸ μέσον καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐργασίας τῶν, ἐπειδὴ ἐξῆλθε.

τὸ δαιμόνιον, ἐπίσταν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν καὶ τοὺς ἑσχαρὸν εἰς τὸν τόπον τῆς συνελεύσεως τοῦ δήμου ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων· ὅταν δὲ παρουσιάσαν αὐτοὺς εἰς τοὺς στρατηγούς, εἶπον· Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι κατατράπτουν τὴν πόλιν μας, διότι, ἐνῷ εἰνε ἰουδαῖοι, διδάσκουν ἡμᾶς νὰ φυλάττωμεν ἔθιμα, τὰ ὅποια δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς τοὺς Ῥωμαίους νὰ παραδεχόμεθα οὐδὲ νὰ πράττωμεν. Τότε ἐκινήθη ὄχλος ὁ ὄχλος ἐνωπλιὸν τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα· καὶ οἱ στρατηγοὶ διασχίσαντες τὰ ἐνδύματα τῶν ἀποστόλων ταύτων διέταττον νὰ τοὺς ῥαβδίσει· καὶ ἄφω τοὺς ἔδωκαν πολλοὺς ῥαβδισμούς καὶ τοὺς κατεπλήγησαν, τοὺς ἔβαλον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ παρήγγειλαν εἰς τὸν δεσμοφύλακα νὰ τοὺς φυλάττῃ μετὰ ἐσφάλειαν. Ὁ δὲ δεσμοφύλαξ, ἐπειδὴ ἔλαβε τοιαύτην αὐστηρὰν παραγγέλειαν, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτερικὴν φυλακὴν, καὶ ἐδαιμύσεν ἀσφαλῶς τοὺς πόδας τῶν εἰς τὸ τῆλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας προσήγγοντο καὶ ἐδοξολογοῦν τὸν Θεόν· οἱ δὲ δεσμοὶ ἤκουον τὰς προσευχὰς καὶ τὰς δεσολογίας τῶν. Ἐξαιρῆς δὲ ἐγενετο μέγας σεισμὸς, ὥστε ἐσκαλεῖσθαι τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς· καὶ ἠνοιχθῆσαν παρευθὺς εἰς αἱ θύραι καὶ ἐλύθησαν ἔλυν τὰ δεσμά. Ἐκινήθησας δὲ ὁ δεσμοφύλαξ, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἦσαν ἀνοικταὶ αἱ θύραι τῆς φυλακῆς, ἔσπερε τὴν μάχαιράν του καὶ ἦτο ἐτοιμὸς νὰ αὐτοκτονήσῃ, διότι ἐνόμιζεν ὅτι εἶχον φύγῃ οἱ φυλακισμένοι· (διότι, ἐν τούτῳ εἶχε γένῃ πραγματικῶς, ὅτι κατεδικάζετο εἰς θάνατον κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς νόμους.) Τότε ὁ Παῦλος ἐφώνησε μὲ φωνὴν μεγάλῃν λέγων· Μη κάμῃ κανὲν κακὸν εἰς τὸν εαυτόν σου· διότι δὲν ἔργη κανεῖς· ὅλοι εἰμεθα ἑδῶ. Ὁ δεσμοφύλαξ τότε ἐζήτησε φῶτα, καὶ ἐπὶ ἔδρασε ἐντὸς τῆς φυλακῆς, καὶ φοβήεις πολλοὺ, ἔπεισε κατὰ πρόσωπον καὶ προσεκύνησεν ἐνώπιον τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα· (διότι βεβαίως ἔμαθον ὅτι ἐνεκα τῆς προσευχῆς τῶν ἔγενεν ὁ σεισμὸς.) Ἀφῶ δὲ τοὺς ἐξεφυλάκισε καὶ τοὺς ὠδήγησεν ἔξω, τοὺς ἠρώτησε· Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάμω, διὰ νὰ σωθῶ; Ὁ δὲ Παῦλος καὶ Σίλας ἀπεκρίθησαν· Νὰ πιστεύῃς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ὅτι σωθῇς σὺ καὶ ἡ οἰκογενεῖά σου. Καὶ ὠμίλησαν εἰς αὐτὸν τὸν λόγον περὶ τῆς διὰ τοῦ Χριστοῦ σωτηρίας ἐνώπιον καὶ τῆς οἰκογενείας του διης. Τότε ὁ δεσμοφύλαξ παρέλαβεν αὐτοὺς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ τοὺς ἔλουσεν ἀπὸ τὰς πληγὰς τῶν. Παρευθὺς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ οἱ οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκογενείας του. Ὁ δεσμοφύλαξ ἔπειτα ὠδήγησε τοὺς δύο ἀποστόλους εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας του, καὶ παρέθηκε τράπεζαν καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἠρόνθη πολλὴν χαρὰν αὐτοὺς μὲ διην τὴν οἰκογενεῖάν του, διότι εἶχε πιστεύσῃ εἰς τὸν Θεόν.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 10ης Μαΐου 1898.

Κεῖμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παρῶν ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί· τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ὁ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐτε οὗτος ἡμαρτεν, οὐτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πλημψανός με, ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἴμ· τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσεν χαμαὶ, καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπάγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωῆ, (ὁ ἑρμηνεύεται ἀπασταλμένος.) Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες, καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτόν· τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσειπὼν; Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ· Ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγον δὲ ἐγὼ εἰμὶ. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεψιχθῆσάν σοὶ οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἀνθρώπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι·

Ἵπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψεν. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; Διέγραψεν· Οὐκ οἶδα. Ἀγούσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτὲ τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησαν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέστηεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέτηκέ μοι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐνψύμην καὶ βλέπω. Ἐγένον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινες. Οὗτοι ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σίγισμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν. Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι κερσώτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως οὗ ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος. Καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὐτίς ἐστὶν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ἐν ὧμεις λέγεται ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἔστι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἥ τις ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν, αὐτὸς ἥλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ αὐτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γὰρ συνετίθεντο οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι, ἐὰν τις αὐτὸν ἐμολογήσῃ Χριστὸν, ὁπισθοσπύγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον, ὅτι ἥλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὲ δεῖξάν τῷ Θεῷ ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν, οὐκ οἶδα· ἐν εἴδῃ, ὅτι τυφλός· ὦν, ὅτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέν σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς. Εἶπον ὁμῶν ἥδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; μὴ καὶ ὧμεις θέλειτε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόγησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωσέως ἐσμέν μαθηταί. Ἠμῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωσὴς ἐλάλησεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πῶς ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὧμεις οὐκ εἴδατε πῶς ἐστίν, καὶ ἀνέβλεξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἰστών δὲ, ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐὰν τις θε σέβῃ ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τοῦτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἵματος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἤνοιξε τὴν ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν αὐτὸν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ αὐ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβηλον αὐτὸν ἔξω. Ἠκούσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβηλον αὐτόν ἔξω, καὶ εὐρών· αὐτόν, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη· ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστίν, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἐώρακας αὐτόν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε. καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ. (Ἰωάν. θ'. 1—38.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἐνῷ δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν διέβαιναν ὁ Ἰησοῦς διὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἶδεν ἓνα ἄνθρωπον τυφλὸν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του. Τότε ἠρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταί του λέγοντες, Διδάσκαλε, διατί ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγεννήθη τυφλός; Μήπως διότι ἡμάρτησεν αὐτός; ἢ μήπως διότι ἡμάρτησαν οἱ γονεῖς του; Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· Ἡ τύφλωσις τοῦ ἀνθρώπου τούτου δὲν προήλθεν οὕτε δι' ἁμαρτίας αὐτοῦ, οὕτε δι' ἁμαρτίας τῶν γονέων του· ἀλλ' ἡ τύφλωσις του θά χηρσιμεύσῃ διὰ τὴν φανερώσῃ θεραπευομένην ὅτι ἐγὼ εἰμαι ἐργάτης τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐργάζωμαι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὲ ἐπεμψεν, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἡμέρα τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς μου. Ὅταν παρελθῇ ἡ ἡμέρα τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔλθῃ τοῦ θανάτου ἡ νύξ, τότε κανεὶς δὲν δύναται πλέον νὰ ἐργάζηται. Ὅταν ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸν κόσμον, εἰμαι τοῦ κόσμου φῶς. Ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἔπτυσσε χαμαί, καὶ ἔκαμε πηλὸν ἀπὸ τοῦ πτόσμου του, καὶ ἐπέχρισεν τὸν πηλὸν ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ. Ὑστέρων εἶπεν εἰς αὐτόν· Νὰ ὑπάγῃς νὰ νιψῇς εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ Σιλωάμ, τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἐξηγεῖται Ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθε

λοιπὸν καὶ νίψθη, καὶ ἐπέστρεψεν ὁ τυφλὸς βλέπων. Οἱ γείτονες λοιπὸν καὶ οἱ βλέποντες αὐτόν πρὶν ὅτι ἦτο τυφλός, ἔλεγον· Δὲν εἶνε αὐτός, ὅστις ἐκλήθητο καὶ ἔζητει ἐλεημοσύνην; Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι ἐκεῖνος εἶνε. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Ὅτι ἄριστος μὲ ἐκεῖνον εἶνε. Ὁ δὲ θεραπευθεὶς τυφλὸς ἔλεγεν· Ἐγὼ εἰμαι. Ἐλεγον λοιπὸν εἰς αὐτόν· Πῶς ἠναιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοί σου; Ὁ πρῶτος τυφλὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· Εἰς ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰησοῦς, ἔκαμε πηλόν, καὶ ἐπέχρισεν τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ μοῦ εἶπε· Νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ Σιλωάμ νὰ νιψῇς. Ὑπῆγα λοιπὸν καὶ ἐνίψην καὶ ἤλθα μὲ ὀφθαλμούς βλέποντας. Οἱ ἀκούοντες ταῦτα εἶπον τότε πρὸς τὸν θεραπευθέντα τυφλόν· Ποῦ εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις σὲ ἐθεράπευσε;—Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη. Τότε παρουσιάζον τὸν ποτὲ τυφλόν εἰς τοὺς Φαρισαίους. Ἡ ἡμέρα δὲ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε πηλόν καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ, ἦτο ἡμέρα Σαββάτου. Πάλιν λοιπὸν ἠρώτων αὐτόν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς εἶδε τὸ φῶς του. Ὁ δὲ θεραπευθεὶς τυφλὸς εἶπεν εἰς αὐτούς· Πηλὸν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἐνίψην, καὶ βλέπω. Μερικοὶ λοιπὸν ἐκ τῶν Φαρισαίων ἔλεγον· Δὲν εἶνε ἐκ τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, διότι δὲν φυλάττει τὴν ἐντολὴν τῆς ἀρχίας τοῦ Σαββάτου. Ἄλλοι Φαρισαῖοι ἔλεγον· Πῶς δύναται νὰ κάμῃ τοιαῦτα θαυμαστά ἔργα, ἂν εἶνε ἄνθρωπος ἁμαρτωλός; Καὶ ἦσαν διχασμένοι αἱ γνώμαι των. Τότε λέγουσι πάλιν εἰς τὸν τυφλόν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὅτι ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου; Ὁ δὲ θεραπευθεὶς τυφλὸς εἶπεν· Ἐγὼ φρονῶ ὅτι εἶνε προφήτης. Δὲν ἐπίστευσαν δὲ οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο τυφλὸς καὶ εἶδε τὸ φῶς του, ἕως οὗ ἐκάλεσαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ τυφλοῦ, ὅστις εἶδε τὸ φῶς του, καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Εἶνε αὐτός ὁ υἱὸς σας, τὸν ὅποιον σεῖς λέγετε ὅτι ἐγεννήθη τυφλός; Πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει; Οἱ γονεῖς τοῦ πρῶτον τυφλοῦ ἀπεκρίθησαν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἶπον· Γνωρίζομεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ υἱὸς μας, καὶ ὅτι ἐγεννήθη τυφλός· ἀλλὰ πῶς τώρα βλέπει, δὲν γνωρίζομεν, ἥ τις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν· αὐτὸς ἔχει ἥλικίαν, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς θὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸν ἐαυτὸν του. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς του, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· διότι εἶχον ἥδη συμφωνήσῃ οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ἀπεριθῇ καὶ νὰ μὴ εἶνε δεκτὸς πλέον εἰς τὴν συναγωγὴν των, ἐὰν κανεὶς ἐμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ Χριστός. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς του εἶπον· Ὅτι αὐτὸς ἔχει ἥλικίαν, καὶ αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐκάλεσαν λοιπὸν δευτέρων φορὰν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἦτο τυφλός, καὶ εἶπον εἰς αὐτόν· Δείξας τὸν Θεόν ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶνε ἁμαρτωλός. Ὁ δὲ θεραπευθεὶς τυφλὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· Ἄν εἶνε ἁμαρτωλός, δὲν τὸ γνωρίζω· ἐν πράγματι γνωρίζω, ὅτι, ἐνῷ ἦμην τυφλός, τώρα βλέπω. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι εἶπον εἰς αὐτόν πάλιν· Τί σου ἔκαμε, πῶς σὺ ἤνοιξεν τὰ ὀφθαλμοί; Ὁ δὲ πρῶτον τυφλὸς ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς· Σὺς εἶπα πρὶν, καὶ δὲν ἠκούσατε· διατί θέλετε πάλιν νὰ ἀκούετε; Μήπως θέλετε καὶ σεῖς νὰ γίνετε μαθηταί του; Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀπήντησαν πρὸς αὐτόν μὲ τρόπον ὀβρισητικόν καὶ τοῦ εἶπον· Σὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ εἰμὲν μαθηταί τοῦ Μωυσέως. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὸν Μωυσῆν ὁμιλήσεν ὁ Θεός· ἀλλ' ἐκεῖνον δὲν τὸν γνωρίζομεν ἀπὸ ποῦ εἶνε. Ὁ δὲ πρῶτον τυφλὸς ἄνθρωπος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· Ἄλλ' αὐτὸ βεβαίως εἶνε τὸ θαυμαστόν, ὅτι σεῖς δὲν γνωρίζετε ἀπὸ ποῦ εἶνε, καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς μου. Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλ' ἐὰν εἶνε κανεὶς θεοσεβής καὶ ἐκτελῇ τὸ θέλημά του, αὐτοῦ ἀκούει ὁ Θεός. Ἀφ' ἧς ἔγεινε ὁ κόσμος, δὲν ἠκούσθη νὰ ἀνοίξῃ κανεὶς ὀφθαλμούς ἀνθρώπου, ὅστις εἶχε γεννηθῇ τυφλός. Ἐὰν ἐκεῖνος ὅστις μὲ ἐθεράπευσε δὲν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τίποτε. Οἱ Φαρισαῖοι ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν· Σὺ ἐγεννήθης μέσα εἰς τὰς ἁμαρτίας ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Αὐτὸς εἶπεν, καὶ τὸν ἐδίδωσαν ἔξω ἀπὸ τὴν συναγωγὴν. Ἠκούσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι τὸν ἀφώρισαν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν, ἔσαν τὸν εὖρε· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ θεραπευθεὶς τυφλὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· Τίς εἶνε, Κύριε, διὰ νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· Καὶ ἄλλοτε τὸν ἔχεις ἰδῇ, καὶ ὁ τώρα ὀμιλῶν μαζί σου αὐτὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ θεραπευθεὶς τυφλὸς εἶπε· Πιστεύω, Κύριε· καὶ τὸν προσεκύνησε. Κ. Δ.

Τόποις Ἰωάννου Νικολαΐδου.